

dimensiuni - grav, violent - al întregii lumi, scoase o dată în plus din făgașele ei. Starea de criză a fiecăruia este acum parte a stării de criză a tuturor, și privită din acest unghi, prin perspectiva pe care ne-o dă timpul, piesa de debut a lui Albee apare - sau poate apărea - astăzi, după scurgerea anilor, ca un semnal de avertizare a cărui îndreptățire, din păcate, este demonstrată.

Spre deosebire de text, spectacolul Teatrului Foarte Mic, conceput de Felix Alexa, nu este datat. O calitate și în același timp un defect. E o montare echilibrată, decupând cu grijă și cu pricepere ideile, sensurile, "semnalele" autorului; o montare valabilă în '92 dar și în '62 sau - de ce nu? - în 2002. E un spectacol pe care îl așteptam de la un creator serios cum se vedește a fi Felix Alexa, dar pe care nu-l așteptam de la un creator foarte tânăr, cum este Felix Alexa. Teoretic, e un merit pentru un începător să evite capcana teribilismelor. Practic, refuzul "trăsnărilor" aduce cu sine scăderea cotei de îndrăzneală, ceea ce poate deveni, la rîndu-i, o capcană. Rămîne de văzut în ce măsură regizorul va reuși să evite, în evoluția sa ulterioară, și acest risc.

Marca seriozității profesionale, a unei maturizări artistice "avant la lettre" stăruie și asupra personalității scenice a lui Florin Piersic jr. Apropierea sa de rol este metodică, judicioasă și, de aceea, demnă de prețuire. Ceea ce nu înseamnă că nu prețuim și unele teribilisme juvenile, că nu gustăm și acele mici sîngăcii ("inerente începuturilor", cum se precizează întotdeauna cu grăbire) ce dau interpretării farmec, prospețime, grăunțele de dezordine afite de necesar armoniei unui ansamblu. Lui

foto: cătalin anastase

florin piersic jr. și nicolae pomoje

Nicolae Pomoje îi revine o misiune ingrătă, aceea de a fi, pe parcursul a trei sferturi din spectacol, martorul unui monolog. E o probă dificilă (și, presupunem, antipatică pentru interpret), înfruntată însă cu aplomb, cu meritul deloc neglijabil de a cupăni ponderea personajului său în acțiune: o

prezență bine definită, ce nu "se pierde în decor", dar nici nu "sare la rampă" riscînd să denatureze raportul de forțe.

CRISTINA DUMITRESCU

INCONȘTIENȚĂ

JAFUL DE LA MIEZUL NOPTII de Sammy Fayad. Traducerea: Angela Ioni
• COMPANIA ARTISTICĂ "BUCUREȘTI" S.R.L. • Data premierii: 20 aprilie 1992 • Regia: Tudor Măntănuș • Scenografia: Constantin Chibotariu • Distribuția: Tamara Buciuceanu (Văduva Altavilla), Hamdi Cerchez (Agostino Capece), Dorina Lazăr (Reghina), Mihaela Popescu (Don Gaspare), Adina Popescu (Giuliana), Mihai Dinulescu (Tonino), Mihai Mihail (Directorul băncii).

Acum, în aceste vremuri cînd vedem apărînd zorii economiei de piață (cum frumos a spus cineva la TVR, cu gîndul, probabil, la mai vechii "zori ai comunismului"), inițiativa particulară a devenit un fapt cu care am început să ne obișnuim, pe care îl admirăm, îl învidiem, sau îl suportăm cu resemnare, după temperamentul, interesele ori punga fiecăruia. În materie de artă, însă "privatizarea" e văzută de toată lumea cu simpatie și interes, iar profesioniștilor din domeniu care se încumetă la un asemenea pas li se acordă respectul puțin speriat rezervat îndeobște temerarilor și nebunilor cu patalama ("Ce curaj, domnule! da' și ce inconștiență!"), iar dintre artiști, aceia care,

în eventualitatea numită, se bucură de toate acestea - simpatie, interes și respect - la un loc, și chiar la un grad sporit de intensitate, sînt, fără îndoială, actorii. Ei care, de atîtea ori, ne-au făcut să uităm grijile zilei de mîine, ne-au răscolit sufletele, ne-au descrețit frunțile etc., etc. La acestea (și la altele asemenea) mă gîndeam, cu sarcasm crescînd, în timp ce asistam, în prima zi a "Săptămîinii independenților" (patronată de UNITER), la spectacolul Companiei artistice "București" s.r.l. (director, Dorina Lazăr) cu **Jaful de la miezul nopții** de Sammy Fayad. Pentru ca atîtea vedete și atîția profesioniști respectabili (a se vedea caseta cronicii) să se adune spre a-și consuma timpul propriu și banii sponsorului într-o făcătură jalnică - nici măcar revoltător de proastă, ci pur și simplu jenantă - trebuie într-adevăr să existe undeva (sau peste tot) o încredere oarbă în bunele sentimente ale privitorului. Ceea ce, mi-e teamă, seamănă mai mult a inconștiență decît a curaj. Dar și a altceva. Nu e vorba aici de reșosubțirimea textului aparținînd unui (în ciuda numelui cu rezonanță arăbească) italian perfect necunoscut italienilor. Scrierea are - cul-

mea! - suficient umor de calitate pasabilă în replici spre a putea permite, la o adică, realizarea unei întocmiri scenice fără pretenții, "ușurică" dar agreabilă, în genul "destindere după o zi de muncă"; gen deloc infam, la urma urmei, și mult mai gustat decît vor să admită spiritele superioare (care se mai destind și ele, totuși, din cînd în cînd...). Este vorba, în schimb, despre lipsa de imaginație și de gust a regiei, care tratează gagurile ori "cu mîna grea", ori fără pic de sare, despre aerul încropit, tern și neglijent al scenografiei, și este vorba, din păcate, mai ales despre calitatea jocului. În general decentă, deși fără scilpire și fără bucuria pe care ar trebui să le-o dea actorilor măcar gîndul la un ciștig suplimentar, dacă nu la satisfacerea așteptărilor publicului (ehei!), interpretarea se remarcă (dar nu pozitiv) în două cazuri: Hamdi Cerchez și Tamara Buciuceanu - strîmbături și scîlîmbăieli mai ceva ca la Varietățile TVR, chicote, hohote și tot felul de onomatopei de sub care nu se mai aud cuvintele, și așa mai departe. Dacă ar fi fost în cauză actori de mîna a doua sau a n-a, nimeni n-ar mai fi avut nimic de zis, și nici de scris: ce poți pretinde de la X-ulescu? Dar ca o actriță adevărată, care a creat (și nu amintesc decît asta) personajul răscolitor din **Dimineața pierdută**, să ofere priveliștea pe care am văzut-o mi se pare un lucru afît de trist încît cronică de față ar fi putut apărea la altă rubrică...

ALICE GEORGESCU